

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МІЖНАРОДНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

НАУКОВИЙ ВІСНИК МІЖНАРОДНОГО ГУМАНІТАРНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Серія:
ЮРИСПРУДЕНЦІЯ

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

Випуск 8

Одеса
2014

Збірник включено до Переліку наукових фахових видань України
відповідно до наказу Міністерства освіти і науки України № 463 від 25.04.2013 р.

Серію засновано у 2010 р.

Засновник – Міжнародний гуманітарний університет

Рекомендовано до друку та поширення через мережу Internet
Вченою радою Міжнародного гуманітарного університету
протокол № 5 от 10.04.2014 г.

Видавнича рада:

С. В. Ківалов, акад. АПН і НАПрН України, д-р юрид. наук, проф. – голова ради; **А. Ф. Крижановський**, член-кореспондент НАПрН України, д-р юрид. наук, проф. – заступник голови ради; **М. П. Коваленко**, д-р фіз.-мат. наук, проф.; **С. А. Андронаті**, акад. НАН України; **В. Д. Берназ**, член-кореспондент НАПрН України, д-р юрид. наук, проф.; **О. М. Головченко**, д-р екон. наук, проф.; **Д. А. Зайцев**, д-р техн. наук, проф.; **В. М. Запорожан**, д-р мед. наук, проф., акад. АМН України; **М. З. Згуровський**, акад. НАН України, д-р тех. наук, проф.; **В. А. Кухаренко**, д-р філол. наук, проф.; **І. В. Ступак**, д-р філол. наук, доц.; **Г. П. Пекліна**, д-р мед. наук, проф.; **О. В. Токарев**, Засл. діяч мистецтв України.

Головний редактор серії – д-р юрид. наук, проф., Заслужений юрист України, завідувач кафедри міжнародного права та порівняльного правознавства Міжнародного гуманітарного університету **Т. С. Ківалова**

Заступник головного редактора серії – канд. юрид. наук, доц., перший проректор Міжнародного гуманітарного університету **А. А. Березовський**

Редакційна колегія серії «Юриспруденція»:

А. Ф. Крижановський, член-кореспондент НАПрН України, д-р юрид. наук, проф., Заслужений діяч науки і техніки України; **О. К. Вишняков**, д-р юрид. наук, проф.; **В. В. Дудченко**, д-р юрид. наук, проф., Заслужений юрист України; **А. В. Дулов**, д-р юрид. наук, проф., Заслужений юрист Республіки Білорусь (Білорусь); **В. К. Дуюнов**, д-р юрид. наук, проф. (Росія); **В. М. Дрьомін**, член-кореспондент НАПрН України, д-р юрид. наук, проф.; **В. Д. Берназ**, член-кореспондент НАПрН України, д-р юрид. наук, проф.; **Т. С. Кізлова**, д-р юрид. наук, доц., Заслужений юрист України; **С. І. Клім**, канд. юрид. наук; **Н. А. Лопашенко**, д-р юрид. наук, проф. (Росія); **Н. А. Орловська**, д-р юрид. наук, доц.; **В. В. Печерський**, канд. юрид. наук, доц. (Білорусь); **В. О. Туляков**, член-кореспондент НАПрН України, д-р юрид. наук, проф., Заслужений діяч науки і техніки; **О. І. Харитонova**, член-кореспондент НАПрН України, д-р юрид. наук, проф.; **Г. І. Чанишева**, член-кореспондент НАПрН України, д-р юрид. наук, проф.; **Mark Weston Janis William F.**, Starr Professor of Law (США).

Повне або часткове передрукування матеріалів, виданих у збірнику
«Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету»,
допускається лише з письмового дозволу редакції.

При передрукуванні матеріалів посилання на
«Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету» обов'язкове.

Свідectво про державну реєстрацію KB № 16818-5490P від 10.06.2010

Адреса редакції:
Міжнародний гуманітарний університет, офіс 202,
вул. Фонтанська дорога 33, м. Одеса, 65009, Україна,
тел. (048) 719-88-48, факс (048) 715-38-28, www.vestnik-pravo.mgu.od.ua

© Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету.

Серія: «Юриспруденція», 2014

© Міжнародний гуманітарний університет, 2014

ІНСТИТУТ НАЦІОНАЛЬНОГО ТА МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

Необхідність підготовки фахівців з вищою освітою об'єктивно обумовлена потребами сучасного періоду розвитку нашого суспільства. Надання можливості отримання якісної юридичної освіти є першим і необхідним кроком у напрямку забезпечення країни кваліфікованими кадрами в області юриспруденції, а отже і побудови сучасної правової та демократичної держави.

Саме тому за ініціативою Президента МГУ академіка С. В. Ківалова та рішенням Вченої ради МГУ 1 вересня 2005 року створений і успішно діє Інститут національного та міжнародного права Міжнародного гуманітарного університету.

На сьогоднішній день в Інституті національного та міжнародного права є всі умови для навчання висококваліфікованих фахівців за спеціальностями «Правознавство» та «Міжнародне право» за освітньо-кваліфікаційними рівнями «бакалавр», «спеціаліст» та «магістр» на контрактній основі.

Підготовка фахівців за спеціальністю «Міжнародне право» супроводжується поглибленим вивченням іноземних мов.

Передбачено можливість отримання додаткової кваліфікації – «Перекладач».

Навчання здійснюється на денній та заочній формах.

Мови викладання – українська, російська та англійська.

Викладання в ІНМП ведуть 12 професорів, докторів юридичних наук, більше 50 доцентів, кандидатів юридичних наук та 60 викладачів і асистентів.

У складі Інституту функціонують шість кафедр:

- кафедра теорії та історії держави і права;
- кафедра цивільного та господарського права і процесу;
- кафедра конституційного права та державного управління;
- кафедра кримінального права, процесу та криміналістики;
- кафедра міжнародного права та порівняльного правознавства;
- кафедра загальногуманітарних дисциплін.

Показником високого професійного рівня і наукової активності викладачів є той факт, що ІНМП систематично виступає ініціатором всеукраїнських та міжнародних наукових заходів.

Важливим напрямком науково-дослідної роботи професорсько-викладацького складу ІНМП є щоквартальне видання наукових періодичних видань:

- «Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція» (включено до Переліку наукових фахових видань України);

- «Альманах міжнародного права».

На базі Інституту діє Спеціалізована вчена рада з захисту кандидатських дисертацій, функціонує аспірантура за чотирма спеціальностями: (12.00.01) – теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень; (12.00.03) – цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право; (12.00.08) – кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право; (12.00.09) – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність. Відкрито докторантуру за спеціальністю (12.00.09) – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність.

Особи, що навчаються в Інституті національного та міжнародного права, мають можливість проходити підготовку студентів вищих навчальних закладів за програмою офіцерів запасу на кафедрі військової підготовки. Випускники кафедри отримують військове звання «молодший лейтенант запасу».

Здобуті під час навчання знання та практичні навички дають можливість студентам і випускникам Інституту стажуватися та навчатися за магістерськими та докторськими програмами у школах права Європи та США.

Сьогодні у цьому навчальному закладі навчаються близько 1000 студентів, серед яких не тільки громадяни України, а й представники Російської Федерації, Болгарії, Республіки Молдова, Республіки Білорусь, Туреччини, Грузії, Азербайджану, Туркменістану, Іраку, Конго та ін. Факт навчання в Інституті значної кількості іноземних громадян, безумовно, характеризує його як підрозділ вищого навчального закладу міжнародного рівня. З кожним роком кількість студентів ІНМП зростає.

Період існування Інституту в історичному вимірі невеликий. Однак за цей час вдалося створити структурний підрозділ з традиціями, що дозволяють займати одну з лідируючих позицій в системі вищої юридичної освіти нашої країни. Цьому сприяють і чудова матеріально-технічна база, і професіоналізм професорсько-викладацького складу, який ґрунтується на міцному фундаменті культури, гуманітарних знань і безцінного багаторічного досвіду.

Все це дає можливість задоволення потреби суспільства у новому типі фахівця, здатного вирішувати найважливіші правові проблеми сучасності.

ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА; ФІЛОСОФІЯ ПРАВА

*Мудрецька Г. В.,**кандидат юридичних наук, викладач
Донецького державного університету управління**Саутіна Е. Е.,**студентка факультету права та соціального управління
Донецького державного університету управління*

ПРОГАЛИНИ ЗАКОНОДАВЧОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДОМАШНЬОГО АРЕШТУ ЯК ЗАПОБІЖНОГО ЗАХОДУ У КРИМІНАЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ

Анотація. У статті надано характеристику поняття та сутності домашнього арешту як запобіжного заходу; наведено підстави та засоби його застосування, а також порядок виконання; проаналізовано практику зарубіжних країн щодо застосування домашнього арешту; прокоментовано позитивні та негативні сторони такого запобіжного заходу та надано рекомендації щодо його удосконалення.

Ключові слова: домашній арешт, запобіжний захід, кримінальний процес, обвинувачений, підозрюваний.

Постановка проблеми. Конституція України визнала права і свободи людини найвищою соціальною цінністю. Згідно зі ст. 3 Конституції України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю, а відповідно до ст. 28 Конституції України ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними. Для реалізації даного положення проводяться радикальні реформування в різних галузях права. Гуманізація кримінальної політики держави потягла за собою лібералізацію кримінально-процесуального закону. Охорона прав та законних інтересів людини визнається головним завданням кримінального судочинства, тим не менш кримінально-процесуальним законодавством передбачено можливість застосування запобіжних заходів, пов'язаних з обмеженням волі. За своєю правовою природою запобіжні заходи є примусовими засобами, що застосовуються до особи, коли вона ще не визнана винною у вчиненні злочину.

Згідно з Кримінальним процесуальним кодексом України застосування запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту є новелою сучасного кримінально-процесуального законодавства України, яка має дати додаткові гарантії дотримання прав і законних інтересів громадян на стадії кримінального судочинства. Як запобіжний захід домашній арешт передбачався ще з часів Статуту кримінального судочинства 1864 р. Кримінально-процесуальний кодекс СРСР 1923 р. також передбачав цей запобіжний захід. Порівняльно-історичні дослідження дозволяють говорити про незначну практику її застосування в періоди з 1864 по 1903 рр. і з 1922 по 1926 рр. [1, с. 8-9]. Всі практичні напрацювання застосування домашнього арешту як заходу процесуального примусу, зважаючи на нові історичні реалії, на сьогоднішній день не можуть повністю використовуватися. Крім того, окремі питання реалізації норм застосування домашнього арешту у сучасній правозастосовній практиці не знайшли

свого відображення та вирішення ні в нормативно-правових актах, ні в науковій літературі. У зв'язку із недавнім запровадженням домашнього арешту як запобіжного заходу, механізм його втілення у життя є ще недостатньо дослідженим та потребує глибокої науково-аналітичної розробки.

Ступінь розробленості проблеми. Проблеми застосування запобіжних заходів під час досудового розслідування досліджувались як вітчизняними, так і зарубіжними вченими. Вивченням даної проблеми займалися Ю.П. Аленін, В.Г. Гончаренко, Ю.М. Грошевий, Л.М. Лобойко, П.І. Люблінський, В.Т. Маляренко, В.Т. Нор, І.Л. Петрухін, В.В. Сташис, Л.Д. Удалова та ін. Водночас переважна більшість наукових досліджень проводились з урахуванням законодавства, яке на теперішній час втратило чинність. Сучасні ж дослідження торкаються загального аналізу і не вирішують існуючої проблеми правової регламентації домашнього арешту, не містять конкретних пропозицій щодо удосконалення застосування домашнього арешту.

Метою статті є аналіз положень кримінально-процесуального законодавства України і зарубіжних країн щодо застосування домашнього арешту; висвітлення негативних та позитивних наслідків застосування зазначеного запобіжного заходу, а також розгляд перспектив подальшого теоретичного та практичного удосконалення.

Виклад основного матеріалу. Одним із пріоритетних напрямів державної політики є протидія злочинності. Серед завдань, безпосередньо пов'язаних зі зміцненням правопорядку і подоланням злочинності, значне місце посідають заходи процесуального примусу й особливий їх різновид – запобіжні заходи.

Запобіжні заходи – це передбачені кримінальним процесуальним законодавством заходи державного процесуального примусу, які тимчасово обмежують права та свободи підозрюваного, обвинуваченого з метою забезпечення його належної процесуальної поведінки [2, с. 157]. Вони застосовуються задля запобігання можливості уникнути слідства чи суду.

Однією з новел КПК є введення домашнього арешту до переліку запобіжних заходів. Відповідно до п. 1.3. Інструкції про порядок виконання органами внутрішніх справ України ухвал слідчого судді, суду про обрання запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту та про зміну раніше обраного запобіжного заходу на запобіжний захід у вигляді домашнього арешту, затвердженою Наказом МВС України від 31.08.2013 № 845, домашній арешт – це вид запобіжного заходу, який застосовується в кримінальному провадженні відповідно до ухвали слідчого судді, суду до підозрюваних або обвинувачених осіб за вчинення ними злочинів, за які

законом передбачено покарання у вигляді позбавлення волі, полягає в забороні залишати їм житло цілодобово або в певний період доби.

Суть зазначеного запобіжного заходу полягає в тому, що у разі його обрання до винного застосовуються такі види обмежень, як заборона виходу з житла; заборона телефонних переговорів, відправлення кореспонденції та використання засобів зв'язку; заборона спілкування з певним колом осіб; застосування електронних засобів контролю; покладення обов'язку відповідати на контрольні телефонні дзвінки, телефонувати чи особисто з'являтися у визначений час до органів міліції; встановлення спостереження за обвинуваченим чи його житлом; інші подібні заходи, які вимагають певної поведінки і несуперечливої ізоляції від суспільства [3, с. 180].

Процесуальний порядок застосування цього запобіжного заходу зводиться до постановлення слідчим суддею, судом за результатами розгляду клопотання слідчого, вмотивованої ухвали про застосування до підозрюваного, обвинуваченого домашнього арешту з точним визначенням у ній житла, в якому він буде ізолюваний і у якому часовому режимі, та роз'ясненням йому по суті домашнього арешту і наслідків його недотримання; направлення ухвали для виконання органу внутрішніх справ за місцем проживання підозрюваного, обвинуваченого; повідомлення органу внутрішніх справ слідчому судді, суду про взяття особи на облік [4, с. 4].

Крім того, неможна застосувати запобіжний захід через якусь примху чи надуману причину, для цього мають бути переконливі підстави: по-перше, наявність обґрунтованої підозри у вчиненні особою кримінального правопорушення, а по-друге, наявність дуже великого ризику того, що особа буде намагатися перешкоджати чи впливати на об'єктивне кримінальне провадження [5].

Згідно зі ст. 176 КПК України тимчасовим запобіжним заходом вважається затримання особи, яке застосовується з метою забезпечення виконання підозрюваним, обвинуваченим покладених на нього процесуальних обов'язків, а також запобігання спробам: переховуватися від органів досудового розслідування та (або) суду; знищити, сховати або спотворити будь-яку із речей чи документів; незаконно впливати на потерпілого, свідка, іншого підозрюваного, обвинуваченого, експерта, спеціаліста у цьому ж кримінальному провадженні; перешкоджати кримінальному провадженню іншим чином; вчинити інше кримінальне правопорушення чи продовжити кримінальне правопорушення, у якому він підозрюється, обвинувачується [6, с. 52].

В юридичній літературі існують різні погляди науковців щодо методів нагляду за підозрюваним, обвинуваченим при обранні запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту. У цьому контексті найбільшої уваги заслуговує точка зору Ю.Г. Овчиннікова, який вищезазначені методи поділяє на два види: без застосування спеціальних технічних засобів; із застосуванням технічних засобів.

Зокрема, до способів контролю без застосування технічних засобів науковець відносить: раптові періодичні телефонні дзвінки або покладення обов'язку на «арештованого» телефонувати до органів досудового розслідування; перевірки за місцем проживання з правом безперешкодного входження до житлового приміщення; проведення слідчої дії – накладення арешту на поштові відправлення [7, с. 321]. Звертає на увагу те, що подібні методи контролю, передбачені ч. 5 ст. 181 КПК України.

Щодо застосування технічних засобів контролю за поведінкою підозрюваного, обвинуваченого, який перебуває під

домашнім арештом, працівники органів внутрішніх справ України мають право використовувати електронні засоби контролю (ч. 5 ст. 181 КПК України). Так, відповідно до ч. 1 ст. 195 КПК України застосування електронних засобів контролю полягає у закріпленні на тілі підозрюваного, обвинуваченого пристрою, який дає змогу відслідковувати та фіксувати його місцезнаходження.

Порядок застосування засобів електронного контролю застосовується згідно з наказом МВС України № 696 від 09.08.2012 р. «Про затвердження Положення про порядок застосування електронних засобів контролю», у якому визначено, що спеціальний електронний пристрій у формі браслета, має назву «персональний трекер», який буде подавати сигнал про місце знаходження підозрюваного чи обвинуваченого на сервер моніторингу в місцевому відділі органа внутрішніх справ. Такий пристрій має бути захищений від самостійного знімання, пошкодження або іншого втручання в його роботу з метою ухилення від контролю, також сигналізувати про спроби вчинити такі дії. Крім електронного браслета відповідно до наказу МВС України від 9 серпня 2012 р. № 696 можна застосовувати й інші засоби електронного контролю за підозрюваними (обвинуваченими): електронний моніторинг, мобільний контрольний пристрій, мобільний пульт моніторингу, персональний трекер, ретранслятор, сервер моніторингу, стаціонарний пульт моніторингу, стаціонарний контрольний пристрій [4, с. 2].

Не варто забувати, що електронна система відстеження є важливою, але не єдиною складовою інституту домашнього арешту. Він цілком може функціонувати і без неї, адже для контролю за дотриманням накладених судом обмежень можна використовувати і традиційні методи – раптові візити додому до заарештованих і перевірки дзвінки на їх домашні телефони.

Представник уповноваженого підрозділу після отримання копії ухвали слідчого судді, суду про обрання стосовно підозрюваного (обвинуваченого) запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту, зобов'язаний внести відомості до журналу обліку осіб, до яких застосовують ЕЗК [8, с. 136].

Крім того, Токійські правила, прийняті 14 грудня 1990 р. Резолюцією 45/110 Генеральної Асамблеї ООН, передбачають принцип мінімального втручання під час застосування заходів, не пов'язаних з тюремним ув'язненням. Конкретні обмеження для підозрюваного (обвинуваченого) мають бути сформульовані в чіткій формі, і їх кількість за можливістю зводиться до мінімуму (п. 2.6, 12.2). Під час застосування не пов'язаних з тюремним ув'язненням заходів необхідно дотримуватися права обвинуваченого на особисте життя, а також право на особисте життя його сім'ї (п. 3. 11 Правил).

Домашній арешт як запобіжний захід вже тривалий час застосовується у таких зарубіжних країнах, як Російська Федерація, Угорщина, США, Німеччина, Швеція, Латвія, Республіка Казахстан та ін.

У Великобританії підсудні зобов'язані не тільки носити на тілі електронні датчики, але і телефонувати до компанії, що встановила цей датчик, п'ять разів на день. Їм заборонено користуватися комп'ютером та мобільним телефоном. Деяких особливо небезпечних арештантів за межами домашніх стін супроводжують поліцейські, які мають право безперешкодно входити до їх будинку.

Правоохоронні органи США ще більш широко застосовують електронне спостереження за злочинцями. Засуджені до невеликих термінів мають право на заміну суддею їхньо-

го тюремного ув'язнення на домашній арешт із носінням спеціальних GPS-браслетів [3, с. 181].

Аналіз статистики за 2011 рік (тоді, коли ще не було введено в дію новий КПК та був відсутній інститут домашнього арешту) засвідчив, що запобіжний захід у вигляді тримання під вартою застосовувався відносно 35044 осіб, а з них 27101 особи вчинили тяжкі та особливо тяжкі злочини. Виходить, що майже до 8000 осіб був застосований запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, хоча вони вчинили злочини середньої тяжкості, але перешкождали об'єктивному розслідуванню шляхом неявки до правоохоронного органу, фальсифікації доказів, впливу на учасників процесу тощо. Крім того, за даними, наведеними Генеральною Прокуратурою України, на утримання таких осіб було витрачено близько 6 млн гривень [8].

Таким чином, можливо виокремити наступні позитивні риси домашнього арешту: 1) значною мірою розвантаження ізоляторів тимчасового тримання осіб та слідчих ізоляторів, кількість затриманих в яких не завжди відповідає можливості їх розміщення. Центр політико-правових реформ у своєму моніторинговому звіті зазначає, що у 2013 році зменшилась кількість клопотань слідчих, прокурорів про тримання під вартою на 45%. Це обумовлено поданням клопотань про застосування альтернативних запобіжних заходів, в тому числі домашнього арешту. Зокрема, на сьогоднішній день щомісяця до 480 осіб застосовують саме домашній арешт [10, с. 5]; 2) більшості осіб дозволить продовжувати працювати, забезпечувати себе і своїх рідних, підтримувати соціальні зв'язки; 3) з психологічної точки зору домашній арешт для особи, до якої він застосовується, також є допоміжним запобіжним заходом, оскільки не для кого не секрет, що ті особи, які «відвідали» ті ж самі слідчі ізолятори, певною мірою схильні до вчинення правопорушень і в майбутньому. А так підозрюваний (обвинувачений) буде проживати в звичній для себе обстановці, без заборони на спілкування, заняття спортом, користування мультимедійною технікою тощо; 4) можливість застосування відносно неповнолітніх осіб; 5) чітко встановлені строки можливого застосування домашнього арешту – 2 місяці; строк може бути продовжено до 6 місяців, але цей строк є граничним; 6) це є більш гуманним запобіжним заходом ніж тримання під вартою, його запровадження є прогресивним для українського законодавства [11].

В той же час домашній арешт у тому вигляді, в якому він закріплений в КПК, не є досконалим, а тому не можна не зазначити й негативні аспекти, зокрема: відсутність належного матеріального забезпечення та коштів, необхідних для запровадження такого запобіжного заходу; відсутність достатнього штату працівників, які необхідна для відстеження осіб, які знаходяться під домашнім арештом; у КПК не зазначено у який проміжок часу можна застосовувати домашній арешт, що може призвести до зловживань; не є досконалою робота електронних засобів контролю, що не виключає можливість збою [8, с. 137].

Таким чином, домашній арешт – більш гуманний запобіжний захід в порівнянні з триманням під вартою, його запровадження є прогресивним для українського законодавства. Особливо позитивним було б застосування домашнього арешту відносно неповнолітніх осіб, що обвинувачуються у вчиненні злочинів. Адже ні для кого не є секретом, що їх перебування в ізоляторі тимчасового тримання чи в слідчому ізоляторі не тільки не має виховного впливу, а навпаки – калічить ще не сформовану дитячу психіку. А це може

призвести, і призводить, до того, що неповнолітні, один раз випадково «спіткнувшись», стають на шлях злочинної діяльності.

Крім того, вважаємо за необхідне прийняти Закон України «Про домашній арешт», в якому чітко регламентувати порядок і умови застосування та здійснення такого виду запобіжного заходу. В Законі повинні міститися чіткі вказівки про те, хто саме і яким чином повинен здійснювати нагляд за поведінкою особи, відданої під домашній арешт, як здійснювати нагляд за кореспонденцією, переговорами (в тому числі телефонними і за допомогою електронної пошти), особистими зустрічами певної особи. Цим Законом, звичайно ж, повинні бути гарантовані права та законні інтереси осіб, до яких буде застосовано запобіжний захід у вигляді домашнього арешту [12, с. 18].

Висновки. Головною позитивною якістю такого запобіжного заходу є те, що особа не відчуває на собі того жорсткого тиску, як під час тримання під вартою. Підозрюваний, обвинувачений може жити звичайним життям, працювати, спілкуватися, бути з сім'єю. Крім того, в такої особи не виникне проблем із доступом до захисника, тобто, практично не обмежується можливість зустрічей із останнім, адже це буде зручно як самій особі, яка перебуває під домашнім арештом, так і захисникові. Крім того, як свідчить світова практика, за такого запобіжного заходу порушення дуже рідкісні, оскільки людина сама не зацікавлена їх допускати.

Але процесуальний порядок обрання запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту як інститут запобіжних заходів потребує подальшого теоретичного та практичного дослідження та удосконалення.

Література:

1. Гусельникова Е.В. Заключение под стражу в системе мер пресечения / Е.В. Гусельникова // автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Томск, 2001. – 21 с.
2. Назаров В.В. Кримінальний процес України : навч. посіб. / В.В. Назаров, Г.М. Омеляненко – Вид. 2-ге, доп. і переробл. – К. : Атіка, 2007. – 175 с.
3. Уваров В.Г. Домашній арешт як запобіжний захід. / В.Г. Уваров, В.С. Горецька // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2012. – № 1. – С. 179–183.
4. Шпачук А.О. Домашній арешт як запобіжний захід в кримінальному процесуальному законодавстві. / А.О. Шпачук // Часопис Академії адвокатури України. – 2013. – № 2. – С. 1–5.
5. Дворник Д. Домашній арешт як запобіжний захід у новому КПК України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://n-auditor.com.ua/uk/component/na_archive/661?view=material.
6. Буткевич В. Якість закону і питання ефективності застосування рішень Європейського Суду з прав людини судами України / В. Буткевич // Право України. – 2011. – № 7. – С. 48–63.
7. Крайнюк В.Г. Домашній арешт як запобіжний захід у кримінальному провадженні / В.Г. Крайнюк // Ученые записки Таврического национального университета им. В.И. Вернадского. – 2013. – № 2–1. – С. 317–324.
8. Бельмаз А.П. Проблемні питання домашнього арешту як запобіжного заходу в кримінальному процесі України / А.П. Бельмаз // Науковий вісник Херсонського державного університету. – 2013. – № 4. – С. 135–138.
9. Замість СІЗО – домашній арешт // Радіо «Свобода». – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://helsinki.org.ua/index.php?id=1326710885>.
10. Банчук О.А., Дмитрієва І.О., Саїдова З.М., Хавронюк М.І. Реалізація нового КПК у 2013 році (моніторинговий звіт) / О.А. Банчук, І.О. Дмитрієва, З.М. Саїдова, М.І. Хавронюк. – К. : ФОП Москаленко О.М., 2013. – 40 с.
11. Фаринник В.І. Домашній арешт – альтернатива тримання під вартою / В.І. Фаринник // Юридичний вісник України. – 2012. – № 25.
12. Кучинська О.П. Домашній арешт як запобіжний захід в кримінально-процесуальному законодавстві / О.П. Кучинська // Адвокат. – 2010. – № (118). – С. 17–19.

Мудрецкая А. В., Саутина Е. Е. Пробелы законодательного регулирования домашнего ареста как меры пресечения в уголовном судопроизводстве

Аннотация. В статье представлена характеристика понятия и сущности домашнего ареста как меры пресечения; приведены основания применения и порядок его исполнения; проанализирована практика зарубежных стран по применению домашнего ареста; прокомментированы положительные и отрицательные стороны такой меры пресечения и даны рекомендации по его усовершенствованию.

Ключевые слова: домашний арест, мера пресечения, уголовный процесс, обвиняемый, подозреваемый.

Mudretskaya A., Sautina E. Gaps legislative regulation of house arrest as a restraint in criminal proceedings

Summary. This article presents the concept and essence of house arrest as a preventive measure; given basis and means of its application; sets out procedures for its implementation; analyzed the experiences of foreign countries on the use of house arrest; commented on the positive and negative aspects of such a preventive measure and recommendations for improvements.

Key words: house arrest, preventive measure, criminal proceedings, accused, suspect.

ЗМІСТ

ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА; ФІЛОСОФІЯ ПРАВА

<i>Бацук С. Г.</i> СОЦІАЛЬНА ПОВЕДІНКА І ВПЛИВ ЦІННОСТЕЙ НА НЕЇ.....	4
<i>Дерев'янка Б. В.</i> ЩОДО УДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОВЕДЕННЯ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ НАВЧАЛЬНИМИ ЗАКЛАДАМИ УКРАЇНИ.....	8
<i>Думанівська А. Я.</i> ЗАЛУЧЕННЯ СУДІВ ДО УЧАСТІ В ГОСПОДАРСЬКИХ КАМПАНІЯХ В ЗАХІДНИХ ОБЛАСТЯХ УКРАЇНСЬКОЇ РСР У 1944-1953 РР.....	12
<i>Змерзлый Б. В.</i> РАЗРАБОТКА «ВРЕМЕННЫХ ПРАВИЛ ДЛЯ ОБЩЕСТВА КЕРЧЬ-ЕНИКАЛЬСКИХ ЛОЦМАНОВ» ОТ 25 НОЯБРЯ 1888 ГОДА.....	16
<i>Калашник О. А.</i> СТАНОВЛЕННЯ Й РОЗВИТОК МІСЦЕВИХ ЗАГАЛЬНИХ СУДІВ УКРАЇНИ: ІСТОРИЧНИЙ АСПЕКТ.....	21
<i>Луцький А. І.</i> ПРАВОВА ІДЕОЛОГІЯ В СИСТЕМІ ПРАВОВОЇ СВІДОМОСТІ.....	25
<i>Мельник А. С.</i> СУДОВИЙ ПРЕЦЕДЕНТ ЯК ДЖЕРЕЛО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПРАВА.....	28
<i>Разметаева Ю. С.</i> ПРАВО НА СОПРОТИВЛЕНИЕ: ОСНОВНЫЕ ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ.....	32
<i>Турчак О. В.</i> ІСТОРИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОГО ПИТАННЯ В ПОЛЬЩІ: ДРУГА ПОЛОВИНА 1920-Х РР.....	37
<i>Шмарьова Т. О.</i> ПРАВОВИЙ СТАТУС МАЙНА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ ЗА ЗВОДОМ ЗАКОНІВ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ.....	40

КОНСТИТУЦІЙНЕ ТА МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО

<i>Левенець А. В.</i> ЩОДО ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ МУНІЦИПАЛЬНОЇ ПРАВОСУБ'ЄКТНОСТІ ІНОЗЕМЦІВ В УКРАЇНІ.....	44
<i>Ніколаєнко Я. М.</i> ПОНЯТТЯ ТА ЗМІСТ ПРАВА НА СУДОВИЙ ЗАХИСТ: СУЧАСНИЙ ПОГЛЯД.....	48
<i>Пивовар І. В.</i> СТАТУС КАНДИДАТА НА ПОСАДУ СУДДІ УКРАЇНИ.....	51
<i>Різник С. В.</i> ПРОБЛЕМИ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ ЯК ПРЕДМЕТ НАУКИ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА УКРАЇНИ.....	55

АДМІНІСТРАТИВНЕ, ФІНАНСОВЕ, ПОДАТКОВЕ ПРАВО

<i>Аганіна А. О.</i> ЗАГАЛЬНІ ПРИНЦИПИ АДАПТАЦІЇ ВІТЧИЗНЯНОГО ЗАКОНОДАВСТВА З ПИТАНЬ ПІДГОТОВКИ, ПЕРЕПІДГОТОВКИ ТА ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ ДО НОРМ ЄС.....	60
<i>Бурлаков С. В.</i> СТАДІЇ ПРОВАДЖЕННЯ ПО ВИСВІТЛЕННЮ ДІЯЛЬНОСТІ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ УКРАЇНИ ЗАСОБАМИ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ.....	64
<i>Глушков В. О., Радовецька Л. В.</i> УЧАСТЬ ІНСТИТУТІВ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА У ДІЯЛЬНОСТІ СБ УКРАЇНИ.....	68

Греца С. М. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРУВАННЯ ПОДАТКУ НА ДОДАНУ ВАРТІСТЬ.....	74
Дем'янчук Ю. В. КОНЦЕПЦІЯ ОПУБЛІКУВАННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ДИСЕРТАЦІЙ НА ЗДОБУТТЯ НАУКОВИХ СТУПЕНІВ ДОКТОРА ТА КАНДИДАТА НАУК.....	77
Дзисюк Я. М. ІСТОРИЧНИЙ РОЗВИТОК ПРОВАДЖЕНЬ У СПРАВАХ З ПРИВОДУ РІШЕНЬ, ДІЙ АБО БЕЗДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ.....	81
Єфремова М. Ю. ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА У СФЕРІ ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ ПРАЦІВНИКІВ.....	84
Кеберник Г. В. НАУКОВА ЕКСПЕРТИЗА В АДМІНІСТРАТИВНО-ЮРИСДИКЦІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ: ОСНОВИ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ В ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇНАХ.....	87
Климентьєв О. П. ВПЛИВ ФОРМИ ДЕРЖАВИ НА РЕАЛІЗАЦІЮ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ФУНКЦІЇ.....	93
Кукоба О. О. ДО ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ ПРЕДМЕТНОЇ ПІДСУДНОСТІ ВИБОРЧИХ СПОРІВ, ПОВ'ЯЗАНИХ З ВИБОРАМИ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ.....	97
Мащук В. Ю. ВДОСКОНАЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ АПАРАТІВ СУДІВ ЗАГАЛЬНОЇ ЮРИСДИКЦІЇ.....	100
Пузанова Т. А. ДЕРЖАВНІ СЛУЖБОВЦІ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ.....	103
Радомська О. В. ОСОБЛИВОСТІ ЗАХИСТУ ПРАВ СУБ'ЄКТА ГОСПОДАРЮВАННЯ АДВОКАТАМИ У АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДІ.....	106
Репецька М. О. ПРАВОВІ ОСНОВИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ЄДИНОГО ДЕРЖАВНОГО ПОРТАЛУ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ.....	109
Сопілко І. М. ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ.....	113
Фалатюк О. С. ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН У СФЕРІ ПЕРЕВЕЗЕНЬ ВАНТАЖІВ АВТОМОБІЛЬНИМ ТРАНСПОРТОМ.....	115
Хоббі Ю. С. ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТІВ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ УКРАЇНИ.....	119
Чорна В. Г., Юсіфлі А. Т. ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ОРГАНІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ КОРОЛІВСТВА САУДІВСЬКА АРАВІЯ.....	123
Шевчук О. М. ВЗАЄМОДІЯ ТА КООРДИНАЦІЯ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОГО КОНТРОЛЮ У СФЕРІ ОБІГУ НАРКОТИЧНИХ ЗАСОБІВ ТА ПСИХОТРОПНИХ РЕЧОВИН.....	126
Ярош А. О. СИСТЕМА УПРАВЛІННЯ ОСВІТНИМИ РІВНЯМИ В УКРАЇНІ НА ПРИКЛАДІ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ТА ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОЇ ОСВІТИ.....	130

ЦИВІЛЬНЕ ТА ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО І ПРОЦЕС

Бажанов В. О. СТОРОНИ В АВТОРСЬКОМУ ДОГОВОРІ.....	136
Баженова А. А. ПРЕДМЕТ ЛІЦЕНЗУВАННЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	139
Зельман Б. Б. ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ СУБ'ЄКТИВНОГО КРИТЕРІЮ ДІЄЗАТНОСТІ ГРОМАДЯН.....	143

<i>Корчак Н. М.</i> СПІВВІДНОШЕННЯ КОНКУРЕНТНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ З ПРИВАТНИМ ТА ПУБЛІЧНИМ ПРАВОМ.....	147
<i>Малига В. А.</i> ПЛАНУВАННЯ ЯК ПРАВОВА ФОРМА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДГОТОВКИ РЕГУЛЯТОРНИХ АКТІВ.....	150
<i>Мальський М. М.</i> ПРИНЦИПИ ВИКОНАВЧОГО ПРОЦЕСУ ТА ЇХ АНАЛІЗ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ПРАКТИКИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ.....	154
<i>Мілевська А. О.</i> ЗАХИСТ ВІД ПІДРОБКИ ДОКУМЕНТА, ВИКЛАДЕНОГО НА СПЕЦІАЛЬНОМУ НОТАРІАЛЬНОМУ БЛАНКУ.....	158
<i>Олюха В. Г.</i> КАПІТАЛЬНЕ БУДІВНИЦТВО ЯК ОБ'ЄКТ ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ.....	161
<i>Сергієнко Н. А.</i> ПОРЯДОК ОСКАРЖЕННЯ РІШЕНЬ, ДІЙ, БЕЗДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ ВІДПОВІДНО ДО ПОЛОЖЕНЬ ЦПК УКРАЇНИ.....	165
<i>Харитонов Т. Є.</i> ДО ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ СУТТЄВИХ УМОВ ДОГОВОРУ ЕМФІТЕВЗИСУ.....	169

ТРУДОВЕ ПРАВО; ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

<i>Блушівлі Н.</i> ЗАХИСТ ТРУДОВИХ ПРАВ ПРАЦІВНИКІВ ПРИ БАНКРУТСТВІ ПІДПРИЄМСТВА.....	174
<i>Волошина С. М.</i> ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ БЕЗПЕКИ ТА ГІГІЄНИ ПРАЦІ У ПОСТСОЦІАЛІСТИЧНИХ КРАЇНАХ.....	178
<i>Гірник О. О.</i> ПРО КРИТЕРІЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГІДНОГО РІВНЯ ЖИТТЯ СОЦІАЛЬНИМ ОБСЛУГОВУВАННЯМ.....	182
<i>Денисюк М. М.</i> ПРО ПРАВОВУ ПІДСТАВУ НАДАННЯ СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СІМ'ЯМ З ДІТЬМИ.....	185
<i>Зеньков Д. О.</i> ПОНЯТТЯ ФУНКЦІЙ ПРОФСПЛОК ТА ЇХ ЗНАЧЕННЯ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РИНКОВИХ ВІДНОСИН.....	189
<i>Кожушко С. І.</i> ІМПЕРАТИВ В ЕВОЛЮЦІЇ ПРЕДМЕТА ТРУДОВОГО ПРАВА.....	193
<i>Лагутіна І. В.</i> РЕАЛІЗАЦІЯ ПРАВА ПРАЦІВНИКА НА КОМПЕНСАЦІЮ МОРАЛЬНОЇ ШКОДИ ЯК СУБ'ЄКТИВНОГО ТРУДОВОГО ПРАВА.....	196
<i>Павлова В. О.</i> ПРИЧИНИ ТА НАСЛІДКИ ТРУДОВОЇ МІГРАЦІЇ.....	199
<i>Приміч Д. В.</i> КРИТЕРІЇ РЕПРЕЗЕНТАТИВНОСТІ ДЛЯ СТОРІН КОЛЕКТИВНИХ ПЕРЕГОВОРІВ З УКЛАДЕННЯ КОЛЕКТИВНИХ ДОГОВОРІВ, УГОД.....	202
<i>Римар Б. А.</i> СТАНОВЛЕННЯ Й РОЗВИТОК ВЧЕННЯ ПРО ТРУДОВИЙ ДОГОВІР.....	206
<i>Синчук С. М.</i> ПРАВСУБ'ЄКТНІСТЬ СІМ'Ї У ПРАВОВІДНОСИНАХ СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.....	209
<i>Тарасенко В. С.</i> ПЕНСІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНИХ НОТАРІУСІВ.....	213
<i>Чанишева Г. І., Чанишев Р. І.</i> РЕАЛІЗАЦІЯ ПРАВА НА ІНФОРМАЦІЮ СУБ'ЄКТАМИ КОЛЕКТИВНИХ ТРУДОВИХ ПРАВОВІДНОСИН.....	216
<i>Шабанов Р. І.</i> ОКРЕМІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАЙНЯТОСТІ НАСЕЛЕННЯ У США.....	220
<i>Швець Н. М.</i> НЕГАТИВНІ ПРАВОВІ НАСЛІДКИ СТРАЙКОВОГО РУХУ.....	224

КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО, КРИМІНОЛОГІЯ, КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО

Березовська Н. Л.

ПРИЗНАЧЕННЯ ПОКАРАНЬ НЕПОВНОЛІТНІМ З УРАХУВАННЯМ СТУПЕНЯ ТЯЖКОСТІ ЗЛОЧИНУ..... 228

Жаровська Г. П.

НАЦІОНАЛЬНА СПЕЦИФІКА СТВОРЕННЯ ТА РОЗВИТКУ
ТРАНСНАЦІОНАЛЬНИХ ЗЛОЧИННИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В УКРАЇНІ 231

Марчук А. І.

«АМЕРИКАНСЬКА КОНЦЕПЦІЯ» КЛАСИФІКАЦІЇ ТА КАТЕГОРИЗАЦІЇ ЗАСУДЖЕНИХ ДО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ..... 235

Меденцев А. М.

ХАРАКТЕРИСТИКА ПРЕДМЕТА ТА УМОВ ВЧИНЕННЯ ЗЛОЧИНІВ У СФЕРІ ДЕРЖАВНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ..... 239

Нікітін А. О.

СУТНІСТЬ ТА ВИДИ ПОМИЛОК У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРАВІ..... 242

Тихонова О. В.

ЩОДО РОЗУМІННЯ КАТЕГОРІЇ «КРИМІНОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА»..... 246

Турська В. О.

ПРОБЛЕМА РОЗМЕЖУВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ
ТА КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ЖОРСТОКЕ ПОВОДЖЕННЯ З ТВАРИНАМИ..... 250

Шаповал О. В.

«СЛІДОВА КАРТИНА» ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ..... 254

КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС, КРИМІНАЛІСТИКА, ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

Журба А. І.

ПОЛІТИЧНИЙ АСПЕКТ ПРИЗНАЧЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО СУДОЧИНСТВА УКРАЇНИ..... 258

Мудрецька Г. В., Саутіна Е. Е.

ПРОГАЛИНИ ЗАКОНОДАВЧОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДОМАШНЬОГО АРЕШТУ
ЯК ЗАПОБІЖНОГО ЗАХОДУ У КРИМІНАЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ..... 260

Ромців О. І.

ОСОБЛИВОСТІ СПОСОБІВ ВЧИНЕННЯ ПОСАДОВИХ ЗЛОЧИНІВ..... 264

Сопільник Р. Л.

ФУНКЦІЯ ЗАХИСТУ ЯК ОСНОВНИЙ НАПРЯМОК
ДІЯЛЬНОСТІ УЧАСНИКІВ СУДОЧИНСТВА ЗІ СТОРОНИ ЗАХИСТУ..... 268

Цилюрик І. І.

НЕГЛАСНІ СЛІДЧІ (РОЗШУКОВІ) ДІЇ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ..... 271

МІЖНАРОДНЕ ПРАВО ТА ПОРІВНЯЛЬНЕ ПРАВОЗНАВСТВО

Болгов О. Є.

АДАПТАЦІЯ СТАТУТУ ООН ДО СУЧАСНИХ РЕАЛЬНОСТЕЙ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН..... 276

Клім С. І.

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ СТАНДАРТИ ЗДІЙСНЕННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ПРАВ ДИТИНИ..... 279

Ковальчук І. В.

ВИТОКИ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ПОДАТКОВОЇ ТРАДИЦІЇ..... 282

Музика Я. І.

СТАТУТ ВСЕСВІТНЬОЇ МИТНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ
ЯК МІЖНАРОДНИЙ ДОГОВІР ОСОБЛИВОГО РОДУ (SUI GENERIS)..... 285

НАУКОВИЙ ВІСНИК МІЖНАРОДНОГО ГУМАНІТАРНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Серія: ЮРИСПРУДЕНЦІЯ

Науковий збірник

Виходить двічі на рік

№ 8, 2014

Серію засновано у 2010 р.

Коректор

Скрипченко О.О.

Комп'ютерна верстка

Кузнєцова Н.С.

Підписано до друку 20.05.2014 р. Формат 60х84/8. Обл.-вид. арк. 41,52, ум.-друк. арк. 34,18.
Папір офсетний. Друк на ризографі. Наклад 300 примірників. Замовлення № 0703-14.

Надруковано: Видавничий дім «Гельветика»

(Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 4392 від 20.08.2012 р.)

Україна, м. Херсон, 73034, вул. Паровозна, 46-а, офіс 105. Тел. (0552) 39-95-80

E-mail: mailbox@helvetica.com.ua